

det de derom kunne have behørig Efterretning; men Afregningen om disse Varer sker først efter det nu løbende Kvartals Slutning.

Denne Bestemmelse er i og for sig i fuldkommen Overensstemmelse med den almindelige for Kreditoplaget gjældende Regel, at den Handelende erlægges den krediterede Toldafgift ved Udløbet af det Fjerdingaar, i hvilket han har affat Varen til Forblivelse her i Landet. Men under den Udvidelse, Kreditoplaget har faaet, og den Risiko, som Staten løber ved samme, er den ikke uden Betænkelse. Derigennem aabnes der nemlig en Afgang til at erhverve en dobbelt saa lang Kredit paa Toldafgiften som den, Lovgivningen har indrømmet, forsaavidt som de i Løbet af et Fjerdingaar affatte Varer ved Kvartals-eftersynet, der paa Grund af Kreditoplagshavernes Antal, navnlig i Kjøbenhavn, ikke kan finde Sted umiddelbart efterat den Handelende har indleveret sin Afregning til Toldkammeret, kunne, naar Eftersynet finder Sted og Varerne befindes at mangle i Beholdningen, angives som affatte i Mellemtiden mellem hin Indlevering og Eftersynet, og Krediten paa Afgifterne af dem da løber til næste Fjerdingaars Udløb. Det er altsaa Kreditoplagshaveren muligt paa denne Maade at skaffe sig ikke 3 men 6 Maaneders Kredit paa Tolden, Noget, som Forordningen selvfølgelig ikke paa nogen Maade har tilsigtet. At Statskassens Risiko i høj Grad forøges herved, behøver ikke at paavises. Det er derfor anset rettest at fjerne hin Mulighed ved at fastsætte, at hvad der af Oplaget ikke findes i Behold, naar Eftersynet finder Sted, og ikke paavises i den ovennævnte Mellemtid beviislig at være udført til Udlandet eller tilskrevet andet Kreditoplag, er forfaldet til Berigtigelse.

Til §§ 30—34.

Paragraferne 30, 32, 33 og 34 ere overensstemmende med §§ 25 og 27—29 i Loven af 1863.

Derimod er det forment, at Toldgodtgjørelsen for Sukker og Strup, som det i Lovens § 26 er overladt Toldbestyrelsen at fastsætte efter de til enhver Tid stedfindende Forhold, bør bestemmes ved Lov, paa samme

Maade som Tilfældet er med Toldgodtgjørelsen for indenlandsk tilvirket Brændevin. Forslagets § 31 indeholder da Bestemmelse om denne Godtgjørelse.

Toldgodtgjørelsen er, efter samme Beregning af Fabrikationsubbytten, som nedenfor er omtalt, for Tiden fastsat saaledes:

for Kandi samt Sukker i hele eller sønderflaede Toppe, Plader, Rager eller deslige, uden Hensyn til Farven, og for pulveriseret Sukker, der svarer til Amsterdammers Standardprøve Nr. 19 eller er lysere end denne:

pr. 1000 π	51 Rd. 29	sk.
eller pr. 1	4,925	—
for Strup pr. 1	2,3	—

For Strup er Toldgodtgjørelsen i Lovforslaget ansat til det samme Beløb, hvilket er lig Indførelstolden for Strup.

Toldgodtgjørelsen for Sukker er endnu fastsat uden Hensyn til den ved Lov af 28de Marts 1871 skete Forandring i Suktertolden, der iøvrigt kun forsaavidt har Betydning i den her omhandlede Retning, som Afgiften forhøedes for enkelte lysere Numere Raasukker. Forandringen af Toldsatzen vil nemlig ikke kunne forudsættes i Almindelighed at virke førend en Tid efter dens Indtrædelse, og Ordningen gennem nærværende Forslag er derfor forment at burde afventes.

Følge Bestemmelserne i Loven af 4de Jult 1863 kan Godtgjørelse kun indrømmes for den Told, der er erlagt for selve det under Fabrikation tagne Raasukker, ikke derimod tillige for det ved Raffineringen benyttede Hjælpemateriale. Det maa imidlertid anses billigt, at den for saadant, og navnlig for Stenkul, erlagte Told tages med i Beregning ved Godtgjørelsens Fastsættelse. Forholdet vil herefter stille sig saaledes:

efter hvad der ovenfor ved at omtale Tarispositionen „Sukker“ er anført om Fabrikationsforholdene her, vil der for 100 π under Raffinering tagne Raasukkere være erlagt i Told ifølge den i Forslaget opførte Tarifiering,